

Olvasó

A kistarcsai és a nagytarcsai egyházközség havilapja

A FECSEGÉS

Ferenc pápa a János evangéliumához fűzte gondolatait (Jn 21,20-25). „Mit törödsz vele?” – teszi fel a kérdést Jézus Péternek, aki beavatkozott a szeretett tanítvány, János életébe. Péter szeretet-párbeszédet folytatott az Úrral, de ez a párbeszéd később kisiklott egy másik vágányra. Péter is szenvedett attól a kísértéstől, hogy beleavatkozzon mások életébe. Ahogyan a köznyelvben mondjuk, Péter úgy viselkedik, mint aki „mindenbe beleüti az orrát”.

Kétféle módja van, hogy beleavatkozzunk mások életébe. Az egyik az, amikor másokhoz hasonlítjuk magunkat. Ez keserűséghez, irigységhez vezethet, amely azonban beroszdásítja az egyházi közösséget, rosszat tesz neki és ez, amit az ördög akar.

A második módja ennek a kísértésnek, a fecsegés. Jólnevelten kezdjük, de végül még a bőrt is lehúzzuk testvérünkéről. „Mennyit fecsegnek az egyházban! Mennyit fecsegünk mi, keresztények! A fecsegés azt jelenti, hogy rosszat teszünk egymásnak. Mintha le akarnánk kicsinyíteni a másikat: ahelyett, hogy én növekednék, a másikat alacsonyítom le, hogy nagyobbak érezzem magam. Ez nem helyes!

Szépnek tűnik a fecsegés, nem tudom miért, de szépnek tűnik, mint a mézes cukorka”. „Veszel belőle egyet, majd még egyet és így tovább, végül hasfájást kapsz. Ilyen a fecsegés. Kezdetben édes, majd tönkreteszi a lelket. A fecsegések pusztítóan hatnak az egyházban kissé Káinhoz hasonló: öljük meg testvérünket nyelvünkkel.

Ezen az úton haladva jól nevelt, de rossz szokásokkal teli keresztényekké

válunk. Hogyan jelentkezik a fecsegés?” – tette fel a kérdést a pápa, majd megjelölte a fecsegés három módját:

„Félretájékoztatunk: csak félig mondjuk el a dolgokat, amíg nekünk megfelel. A másik felét nem mondjuk el, mert az számunkra kényelmetlen. Egyesek mosolyognak... igaz, vagy nem igaz, amit hallottunk?

A másik az ellehetetlenítés: amikor valakinek valóban van egy hibája, valamit nagyon rosszul tett, akkor azt elmondjuk, újságíróként viselkedünk. És ekkor ennek a személynek a hírneve tönkre van téve.

A harmadik a rágalmozás: olyant állítani, ami nem igaz. Ez valóban azt jelenti, hogy megöljük testvérünket! Mind a három bűn: a félretájékoztatás, az ellehetetlenítés és a rágalmozás. Annyit jelent, hogy pofont adunk Jézusnak gyermekei, testvérei személyében.

Ezért mondja Jézus nekünk azt, amit Péternek, amikor szemére veti: „Mit törödsz vele? Te kövess engem!” Az Úr valóban megjelöli számunkra a követendő utat.

Tartalom:

Mária útja az egyházzal és velem ..	2
Egy akol, egy pástor	3
Öreg plébános levelei 8. rész	4
Trianoni megemlékezés	5
Gondolat olvasó	6
Digitális nemzedék	6
Élő rózsafüzér beszámoló	6
Ki(s)olvasó	7
Gyógyító imaszolgálat	8
Nyári programajánló	8

A fecsegés nem tesz jót, mert pontosan ehhez a romboló szellemiséghez vezet el az egyházban. Kövess engem!” Szép Jézusnak ez a szava, olyan világos és olyannyira szeretettel teljes. Mintha ezt mondaná: „Ne ábrándozzatok arról, hogy az üdvösség a másikkal való összehasonlításban vagy a fecsegésekben van. Az üdvösség azt jelenti, hogy követtek engem. Kövessük Jézust! Kérjük ma az Urat, hogy adja meg nekünk ezt a kegyelmet: soha ne avatkozzunk bele mások életébe, ne váljunk jó modorú, de rossz szokásokkal rendelkező keresztényekké, kövessük Jézust, haladjunk nyomában, az Ő útján.

Szentbeszédében a pápa emlékeztetett Lisieux-i Kis Szent Teréz életének egy epizódjára is. A szent azt kérdezte, hogy Jézus miért ad egyeseknek sokat, másoknak pedig keveset. Nővére ekkor teletöltött vízzel egy gyűszűt és egy poharat, majd megkérdezte Teréztől, hogy melyik van tele: „Hiszen mind a kettő tele van” – válaszolta a jövődő szent. Jézus is így tesz velünk – nem érdekli, hogy nagyok vagyunk-e vagy kicsinyek, hanem csak az, hogy el vagyunk-e telve Jézus szeretetével.

MÁRIA ÚTJA AZ EGYHÁZZAL ÉS VELEM

Mária életútja Jézussal volt összekötve. Oltalmazta, menekült vele, örült sikereinek, szenvedett vele, megsiratta Szent Fiát. Ez az életút azóta sem szűnt meg. Szűzanya imájával, örömeivel ma is együtt jár Szent Fia egyházával, és mivel én is az egyház tagja vagyok, a keresztség által, velem is együtt jár égi Édesanyám.

Jézus mennybemenetele után Mária a fiatal kereszténységgel, az ifjú egyhazzal maradt, és tartotta a kapcsolatot az apostolokkal. Szűz Mária pártfogolta az egyházat, segítette, nem pénzzel, hiszen ez nem volt neki, hanem lelki értékek kikönyörgésével. Neki nem volt mindegy, hogy az egyház hogyan teljesíti feladatát, küldetését. Mária is várta, a hagyomány szerint az apostolokkal együtt a Szentlelket. Hitte, biztos volt, hogy Jézus nem hagyja magára egyházát. Mária életútja ott volt kezdet kezdetétől az egyház életében. Erről beszélnek a hagyományok, de hogy meddig, a mennybevitelig, de hogy ez mikor volt, nem tudjuk megállapítani.

Miután Szűz Mária elszenderült, a mindenható Isten magához vette őt. Az egyház tanítása szerint testét, lelkét felvette az örökkévalóságba. Megszűnt földi gyermekeivel együtt lenni. Hogy elszakadt volna a földi küldetését teljesítő egyháztól? Biztosra veszem, hogy nem. Az örökkévalóságban ő az, aki legközelebb van a Szentháromsághoz, ő az, akinek szava, imája, könyörgése leghamarabb eljut a Háromszemélyű Egy Istenhez. Ő ezt az előnyt, a küzdő egyházért, a mi életünkért, biztosan ki is használja. Gondoskodó anyai szeretettel nem feledkezik meg rólunk, küzdő gyermekeiről, szól értünk, könyörög érettünk. Nem elégszik meg azzal, hogy ő „felvétetett”, hanem azt akarja, hogy

az egyház tagjai is üdvözüljenek, agódi lelki életünkért, segíteni akar rajtunk. Ilyen az égi Édesanya jósága.

Az égi Édesanya jóságos útja, nem lenne teljes, ha csak az egyhazzal, mint közösséggel törődne. Velünk, velem is törődni akar, hiszen Szent Fia keresztségével gyermekei vagyunk. Neki nem mindegy milyen az életem. A földi édesanyának minden gyermeke kedves, szép, jó, szeretetre méltó. Ilyen az én égi Édesanyám is, mind-egyikünket szereti. A földi édesanya, a rossz útra, a bűnös útra tévedett gyermekét is védi, meg akarja védeni a további rossztól, a bukásoktól. Az égi Édesanya is így gondolkodik. Szomorú, ha lelkiekben eltévedtünk, visszavár a helyes lelki kötelességteljesítésre. A földi édesanya segíti eltévedt, hibázó életutat járó gyermekét a hazatérésre. Az égi Édesanya is ilyen, az ő imádságos közbejárásával szól érdeklünkben a mennyei Atyánál.

Ezek mind szép szavak, elméletek. Reméljük, sok igazság van benne. De nézzünk bele a jelen valóságba. Milyen Mária útja velem, illetve milyen

az én utam Máriával. Az idősebb Testvérek olyan hittankönyvből tanultak, ahol ez a kérdés is szerepelt: mit imádkozunk a legszentebb imádság, a Miatyánk után? A válasz ez volt: a legszentebb imádság után, az Üdvözlegety Máriát imádkozzuk. Igen! Ilyen hittan képzés után nézhetett fel Máriára a keresztény közösség. Az egyház mindenben segített, hogy e gondolkodás kialakuljon, megerősödjön. Sok szép Szűzanya ünnep volt, amiről sajnos sokan már megfeledkeznek, vagy talán mi is lusták vagyunk, nem akarjuk észrevenni, rágondolni. Pedig Szűzanya velem is akar utat járni. Vegyem észre, amikor zarándokúton járok, amikor tiszteletére épített búcsújáró helyet keresek fel, amikor festménye, szobra előtt tisztelettel segítő, közbejáró szeretetét kérem, vagy ha csak az imakönyvemben lévő szentképét megcsókolom.

Vele járom életutamat, amikor házamban, vagy csak a szobámban, csendes sötétségben megcsókolom a Rózsafüzér feszületét, és imádkozom. Az egyház imádságtisztelete bőséges és gazdag. A Szentháromság imádságra írt szent szövegek, az ünnepekre fogalmazott imák, Szűzanya és a szentek tiszteletére írt imák. Régebbi imakönyvekben bőségesen találunk a szentek által, lelkiviláguk mélységét feltáró imákat. Boldog örömmel tudjak ezek közül sokat választani.

Máriának nem mindegy Szent Fia által alapított egyháznak a földi küldetése, szerepe, sikere. Ő mindig az egyhazzal akar járni. Úgy gondolom, hogy az egyházhoz tartozó gyermekeknek az élete sem közömbös számára. Velünk, velem akar járni. Rajtam múlik vele járok-e?

Somlai József nyugdíjas plébános

EGY AKOL, EGY PÁSZTOR

Kétezer év óta munkál Krisztus igéje az „egy akol és egy pásztorról”. Kétezer éve, kivette az útfélre, hogy mindenki könnyen árnyába juthasson, ha majdan terebélyfa lesz belőle; de míg ezrivel s milliárdjával látható életünk mezein minden gyom, ritkán látunk itt-ott egy-egy boldog palántát. Hogy ez az isteni íge is él... íme, följegyzek egy bizonyosságot, hogy e mindnyájunk szívének oly kedves Mag él és virulásra kész.

Él a Bánságban egy földbirtokos, régi parlamenti ember, volt főispán. Egy ismerősöm minapában odaát volt, túl a határon... (Oh, a határon, az országhatáron túl... már úgy megkeményedett az emberek nyelvén a szó, hogy a Bánságot tőlünk országhatár választja el, mint a behegedt seb, régi égés után... bennem még mindig új és eleven fájdalommal szakad fel ahányszor hallom; én még nem léptem át e határt, nem idegződött belém a trianoni térkép s mint a horog, véresre tépi fel szívem, ha az integer* (=egész) Magyarország szív határait tépik.)

Él a Bánságban egy úriember... (Hogy útlevéllal lehet eljutni Temesvárra... Kassára... Kolozsvárra... és Csáktornyára... és mindenüvé, ahol még nem voltunk... Mennyi mulasztásunk van nekünk mindnyájunknak magyaroknak, hogy míg lehetett, be nem jártuk, meg nem hódítottuk tündéri szép hazánkat magunknak, a személyes fölélményezés legbékésebb s legmélyeségebb hódításával...)

Tehát, él a Bánságban valaki, akit a román kormány figyelmeztetett, hogy... (talán a pontos nevek és adatok kimondására nincs szükség!) hogy ha meg akar maradni Nagy-Romániában, akkor tartózkodjék attól, hogy Temesváron vagy más városban megjelenjen, hogy vendégeket fogadjon, s hogy egyáltalán magyarokkal érintkezzék.

Az illető úr sem birtokát eladni, sem a magyarság birtokló elvét feladni nem akarva, remeteségre ítélte magát, s hagymatermesztéssel foglalkozik.

Egy napon megáll háza előtt egy kocsi, s kiszáll belőle egy katolikus pap, idegenszerűen öltözve, mert a román kormány még arra is ügyel, hogy

a katolikus pap a román papokhoz hasonlóan öltözzék.

A földbirtokos protestáns ember, de boldogan fogadta házában a katolikus papot: magyar a magyart.

– Azért jöttem – szólt a pap –, mert meghívást kaptam, hogy az ön vidékének lakosai misét akarnak hallgatni.

A gazda kételkedően rázta a fejét:

– Nem tudok a faluban két katolikus családot sem; azok is románok; soha jelét nem adták, hogy különbözőn akarnának a falutól.

– Pedig ez mégis úgy van. Számos hívást kaptunk, sőt a módját is megtárgyalták, hogy lehet megtartani az istentiszteletet. A román kormánytól ugyanis szigorú parancsunk van, hogy misét kiszolgáltassunk csak templomban szabad. Minthogy azonban a katolikus templomok vagy le vannak foglalva, vagy tilalom alatt állunk: így biztosítva vannak, hogy a pap nem férhet a néphez. Engem azonban idevalósiak értesítettek, hogy az ön birtokán van egy régi kápolna, amely nincs fölveve a lajstromokba. Engedje meg azért, hogy itt a misét megtarthassam.

Természetesen a legnagyobb örömmel; csak azt jegyezte meg, hogy magyar prédikáció lesz-e? A pap szelíd mosollyal mondta:

– Ez volt a hívek kérése éppen.

Minden különösebb feltűnés nélkül, csak a tanyabeliek útján adták ki a hírt, hogy másnap istentisztelet lesz a régi kápolnában.

A hír suttogva szállott ki, s egy éjjel bejárta a szomszéd helységeket, s mikor másnap délután a pap és házigazdája megjelentek a romtemplomnál, annak egész környéke térdelő néppel volt körülvéve. A földbirtokos megilletődve nézte a tömeget. A vidék teljesen el van már évtizedek óta románosodva. Magyar szó nem zeng a zöld halmok táján. Szívós, elszánt s könyörtelen agitáció tépte ki a dörgő magyar ígéket az ajkáról.

És most a földbirtokos megrendülve nézte a föld porába, s füvek torzsaiban térdelőket, s lelke elfacsarodott: nem egyedül szenvedni hát az egyénre maradt nagyfelelősségű harcot, s szíve tágasra gyúlt: a faj szerelmében való mártíromságot.

Mint református ember, a mise latin szavait csupán, mint mély kegyeletbe patinázott nemes kegyszereket fogadta, de most e szavak is közelebb voltak lelkéhez, ez idegen szavak, mintha magyarul zengettek volna fel...

Közben, könnyfátyolos szeme a hívek arcán merült el, s minden arc újabb szenzáció. Ott látta a községnek minden tagját, akinek magyar érzéséről volt valami sejtelve, de ott sok olyat, aki két év előtt dákoromán agitátor volt, s különben is szót sem tudott magyarul... Ott találta a katolikusokat, de a reformátusokat is és a luteránus németeket s a zsidó boltosokat... Ott volt a falu jórésze, de maga a tömeg messze vidékről jött, ki szekérrel, ki gyalog, bocskorban, mezítláb... Egyetlen hírre, amelyet se dobszóval, se trombitával nem harsogtak a fülekbe; egy suttogó, meleg hírre, amely szívből szívbe röppent; s huszonnégy óra alatt, napijárföld távolságról, mind, mind ott voltak, aki csak magyar ígére éhezett és magyar sírásra szomjúhozott.

És tüdőmegszaggató, szívet meg-hasogató hangos zokogás szakadt fel a templomban s a templomon kívül, mikor a küszöbön belül fölcsendült a pap száján a magyar szó.

És nem volt felekezet. Nem volt ott katolikus és református és luteránus. Együtt voltának ott az ódon, elhagyott, elfelejtett romkápolna körül, az Isten szabad ege alatt, a babiloni vizeknél ott szakadt, hazasíró árva magyarok...

Móricz Zsigmond

ÖREG PLÉBÁNOS LEVEI (8. RÉSZ)

Dr. Czapik Gyula egri érsek írásából összeállította Somlai József ny. plébános

Kedves Uramöcsém!

A Nepomuki szobor ügýt, mint múlt levelemben megírtam, valahogy befejeztük tehát. De csak az iratokban. A lelkipásztori életben mélységes szakadék volt a plébánosom és a nép között. Főnökömmel együtt én is lehetlenné voltam téve a nép előtt. Tudták és nem bocsátották meg, hogy szoborcseré eszméje az én agyamban született meg és azt is tudták jól, hogy az úgy egyházhatósági elintézése nem adott nekünk babért, sikert.

Most annyi tíz évek után visszagondolva, szemrehányást teszek önmagamnak, hogy akkor nem iparkodtam Nacafálva híveinek elfordult szívét visszaszerezni. Arra nem volt sem kedvem, sem bátorságom, hogy a jegyzővel harcba szálljak, de arra sem, hogy a hívek lelkéhez hathatósabb munkával, a szeretet kimutatásával közelebb férjek. Plébánosommal együtt bezárkóztunk a plébániára. A keresztlésre hozott gyerekeket megkereszteltük, a bejelentett halottakat eltemettük, az esketéseket elvégeztük. Néhanapján vendégbe is hívtak és oda is elmentünk. Egyszóval úgy éltünk, ahogy minden, kevés buzgalommal, és a hiba elkövetésében vétkes lelkipásztor menteni szokta magát: kötelességünket teljesítettük.

Elmélkedéseim végén mindennap erős ígéreteket tettem. Esténként azonban a lelkiismeretvizsgálatkor mindennap az ígéretések beteljesedését hiányoltam. Egyik napon akkorát elmélkedtem, mint két jezsuita szerzetes, és azt az ígéretet hoztam ki belőle:

tovább itt nem maradok, mert ez a környezet buzgóságom szárnyainak lekötője. Bementem plébánosomhoz. Előadtam neki az ügyet: el akarok menni. Azonnal láttam benne fölgerjedni a régi indulatot, amely azonban már nem volt olyan erős, hogy kitörjön. Lelohadt. Szinte keserűen foglalta bele ebbe a pár szóba az egész észrevételét: Hát elhagy! Egyetlen megértő káplánom volt eddig. Fölkelt és bement a másik szobába és becsukta az ajtót. Magamra hagyott az irodában.

Visszamentem a szobámba. Szívem mélyén ott sajtogott a tudat, hogy megbántottam plébánosomat. Tudtam, hogy teljes fokon ő a hibás a nacafálvai lelkipásztori munka áldatlan állapotának, sőt még annak is, hogy én, az egyébként készséges fiatal pap, a lelkipásztori munka semmittevőinek sorába kerültem. Fájdalmamon azonban diadalmaskodott reggeli sikerült elmélkedésem elhatározása: Innét kiszakítom magamat mindekép!

Másnap szekeret fogadtam és bekocsikáztam Nagyklinkre. Ott föl szálltam a vonatra, hogy a püspöki székvárosba utazzam. Az állomáson találkoztam Dudler Gyárfással, a nagyklinki hitoktatóval. Hírből már ismertem őt és azt is tudtam róla, hogy évek óta a nagyklinki johannita (a középkorban alakult szerzetesrend) templom mindenés atyja. Ha tömeges gyóntatás van, ha ünnepi szónok kell, ha színdarabrendezésről van szó, ha búcsút vezetnek, Dudler Gyárfás mindig kéznél van. Mint hitoktató is híres volt. A gyerekek rajongtak érte és még nagy gimnazista korukban is, fölkeresték.

A vonaton bemutatkoztam neki. Elmondtam hamarosan, hogy mi járatban vagyok: Elhelyezésemet kérem. Dudler testvér is föltárta útjának célját. Húsz éves pap már és most egy kis plébániát szeretne szerezni, annál is inkább, mert szülei megöregedtek

az étellel való küzdelemben és rája szorultak. Nagyklink mellett, Leveles községnek plébánosi helye megüresedett. Ennek betöltése jórészt a johannitáktól függ, akik a legutóbbi időig azt a plébániát vezették, de rendtagok hiányában lemondtak róla. A főpásztor rendszeren meg szokta kérdezni a johanniták rendjét, amikor ezt a plébániát betölti. Dudler testvér egy ajánlólevelet mutatott, melyet az ottani rend vezetője írt érdekében. Bizakodva mondta: remélem lesz eredménye az ajánlásnak.

Beérkeztünk kettesben a püspöki székvárosba. Jelentkeztünk a püspöki iroda igazgatójánál, elmondandó neki kérésünk tárgyát. Dudler ment be előbb, mint idősebb. A nyitott ajtón keresztül akaratlanul is meghallottam minden szót, amit bent beszéltek. A levelesi plébániát akarja, szólt finoman, tompított hangján a püspöki iroda igazgatója. Sajnos elkésett már. Tegnap volt itt a Johannita rend tartományfőnöke és Szlovák káplán részére kérte. A püspök úr beleegyezett és azonnal ki is állította számára az ideiglenes plébánosi okmányt. Már meg is kapta a címzettje. Dudler néhány pillanat múlva kijött és csak annyit mondott lehorgasztott fővel: Elkéstem. Más kapta meg. Megyek vissza.

Közben bement az igazgatóhoz a titkár, holmi hivatalos ügyben beszámolni. Nem követek el most már titoksértést, ha az események után annyi esztendővel elmondom, mit hallottam akaratlanul is. Az évek sora ugyanis fölvágta már a természetes titoktartás pecsétjét. Nem értem ezeket a johannitákat, szólt az irodaigazgató a titkárhoz. Ez a szegény Dudler évek óta ott dolgozik a nagyklinki

rendház körül. Hűséges hozzájuk és háromannyit végez, mint egy-egy johannita. Most megüresedett a levelesi plébánia és az ottani vezető Dudlert ajánlotta rá. A tartományfőnökük azonban szokatlan nyomatékkal Szlovák Istvánt ajánlotta. Én pedig nagyon értem, felelt a titkár. Ez a Dudler valóban Dudler. Esztendőök óta ott dolgozik hűségesen náluk, rendjüknek és minden tagjának jó barátja, de Szlovák közismereten ellenlábasként. Szidja őket, mint a bokrot. Ha most a johanniták közvetítésével megkapja Levelest, betömik a száját, megszabadulnak tőle. Így ők adnak neki plébániát, ezzel lekötelezettjükké teszik. Dudler továbbra is jó ember marad és Szlovák is azzá lesz. De hát ez az elemi tisztesség? Elégedetlenkedett az irodaigazgató úr. A titkár így érvelt: a johanniták, úgy látszik, az okosságot ennél magasabb rangú erénynek tartják. Avagy pedig a tartományfőnökük az ellenségszeretetről elmélkedett, mely után Szlovákot ajánlotta. Ő ezt most hősies cselekedetnek tartja és érdemei közé sorozza. Sőt még külön érdemnek tudja be talán, hogy alkalmat adott Dudlernek a lemondásra és további nyomorgásra.

Nemsokára én is bekerültem az irodaigazgató úr színe elé. Elmondtam jövevelem célját és kértem kegyes támogatását elhelyezésem ügyében. Legyen türelemmel, felelte az irodaigazgató.

Nem mondom titkot, hiszen ön is tudja, hogy az esperes úr plébánosának más plébániára való áthelyezését tanácsolta. Mihelyt megüresedik egy olyan plébánia, amelynek népe megérdemel egy ilyen tüskés lelkipásztort, áthelyezzük és akkor ön is menni fog. Addig azonban maradnia kell, mert ön az első káplán Nacafalván, aki ellen az ottani plébános csak egy följelentést adott be és akit azóta meleg szeretettel vesz körül. Örülünk, hogy a nacafalvai veszekedések között legalább maguk ketten megértik egymást és nekünk is békét hagynak.

Kedves Uramöcsém! Mintha fejbe kőlítottak volna, úgy ültem ott az igazgató asztala mellett. Íme, szabadulni akartam a semmittevés tespedésétől, de nem sikerült. A titkár úr azonban aki

jelen volt a tárgyalásomnál és aki úgy látszik, megértette jó szándékomat, segíteni akarván rajtam egy gondolattal közbevetett: ha a plébánosa kérné az áthelyezését, akkor talán tehetnénk valamit. Igen, szólt az irodaigazgató, abban az esetben megkíséreljük az ügyet, de így örülünk, hogy legalább a káplánjával békében van a nacafalvai plébános.

Eltávoztam a püspökségről, mert ezek után fölöslegesnek tartottam, hogy a főpásztorom előtt megjelenjek kéresemmel. Levertségemet elszántság és tettekre készség váltotta fel. Tehát az kell, hogy a plébánosom ne tőrjön Nacafalván? Hogy békétlenség legyen közöttünk? Az én buzgóságom újraélesztése semmi? No hisz azon igen könnyen lehet segíteni!

Vonatindulásig bolyongtam a püspöki székváros utcáin és különbözőbbnél különbözőbb terveket kovácsoltam, hogyan eszközöljem ki plébánosom elhelyezésem, kérő levelét. Vándorlásaimban egy hangszerkereskedés elé értem. Elkéseredett ötletem támadt. Bementem és megvettem egy billentyűs trombitát a hozzá szükséges kottaiskolával együtt.

Ezzel a hóna alatt tért vissza Nacafalvára a kedves Uramöcsém barátja: az öreg plébános.

TRIANON

„...A számokkal mérhető meggyengülésnél szinte katasztrofálisabb lett, ami a nemzeti tudatot érte...”
Illyés Gyula (1977)

Történetírásunk során legnagyobb veszteségünket az I. világháborút lezáró békediktátum aláírására kényszerítve szenvedte el a magyar nemzet.

Akik akkor elkövették ellenünk ezt a nemzetgyilkossági kísérletet, abban a tudatban

tették ezt, hogy ilyen halálos döfést egy nemzet sem bír ki, így a magyarok sem. Istenünk kegyelméből azonban túléltek a barbár Eu(rópa) halálos ítélet-végrehajtását. Ez a kegyelem időleges. Az eltelt kilenc évtizedre visszatekintve világosan látjuk, hogy nemzetpusztításunk azóta folyamatos; sőt mára újra nyíltan egyre agresszívabb a hazaárulók és Eu(rópa) jóvoltából. Helyzetünkön csak a mindannyiunkat érintő személyes lelki megtisztulás segíthet.

Nemzetünk lelkiállapotára kell tekintenünk, mert az illyési idézetet mára ki kell egészítenünk: nemzetünk lelke mindennél katasztrofálisabb lett.

Lássuk be, hogy lelkünk megtisztítása, megerősítése és a magyarok Istenéhez való fölemelése nélkül valóban elpusztulunk.

Mindennek tudatában, emlékezve a 93 évvel ezelőtti tragédiánkra, Istenben bizakodva ajánlom kedves testvéreimnek Móricz Zsigmond 3. oldalon lévő elbeszélését.

Farkas István

KIHÖRPINTIK BORAIKAT, VÉGET VETNEK A ZENÉNEK....

Mostanában a ballagások, érettségik, közlegő tanévzárók idején sok szó esik a fiatalokról. De az aktuális események kommentálásán túl most is a háttérben morajlik az „ezek a mai fiatalok” kezdetű felháborodott kórus. Pedig nem is volt olyan régen, amikor ők (mi) voltak (voltunk) „ezek a mai fiatalok”. És azt a kérdést vajon miért nem teszi fel senki az örökös kritizálóknak, hogy ki nevelte ezeket a fiatalokat? Ki mutatott nekik példát? Egy magazinban egy idős asszony, akit sem lánya, sem unokája (aki történetesen orvos) nem látogatott meg ami-

kor kórházban volt, hosszú olvasói levélben ecsetelte felháborodását, egy kalap alá véve az egész 10 és 50 év közötti korosztályt.

Én még csak a hetvenedik évemet taposom, így nem minősítem az ifjúságot. Inkább elmondok egy történetet, ami 2013 áprilisában történt. A kistarcsai HÉV megállóban felszállt a szerelvényre egy csapat középiskolás diák, olyan ricsajjal, mintha legalább százan lettek volna, főleg fiúk. Az utasok rémülten néztek össze. Hogy viseljük el ezt a lármát? Vajon meddig utaznak? Ha szólna nekik valaki, az

csak olaj lenne a tűzre. Amikor az utolsó fiú lépett fel, az első között megszólalt valaki: Itt egy kisbaba. Néhányan visszhangozták: egy kisbaba. És abban a pillanatban, mintegy vezényszóra, az egész társaság visszafordult, és átmentek a másik kocsiba.

Mindössze egy megállót mentek, Zsófiaigetnél leszálltak. Megkérdeztem egy lánytól, honnan jöttek. Gödöllőről – válaszolta kicsit tévovázva, talán azt hitte panaszt akarok tenni. Pedig csak egy Petőfi vers jutott az eszembe.

Sz. Lászlóné

ÉLŐ RÓZSAFÜZÉR

Rózsafüzér zárandoklaton voltunk a hittanos gyermekekkel és szüleikkel. Minden év májusában megrendezik a Budapestet körülölelő élő rózsafüzér zárandoklatot. Hévvél utaztunk Gödöllőre és a Szentháromság templomnál csatlakoztunk a zárandokok csoportjához. Innen gyalog jöttünk Kerepesre énekelve, imádkozva hazánkért, Budapestért és a saját településünkért. Gyönyörű időnk volt, nagyon szép tájakon vitt keresztül az utunk. Még egy első osztályos kislány is végig gyalogolta az utat a nagymamájával és ők Máriabesnyőről indultak, így 21 km-t tettek meg.

Jövőre mi újra útra kelünk, várjuk a zárandokolni szerető testvéreket! M.Zs.

DIGITÁLIS NEMZEDÉK

Az információs kor kihívásai címmel egy délutáni előadásra hívjuk a kedves szülőket. A program első felében egy filmet tekintenénk meg, *Online kamaszok* címmel.

A **film** azt vizsgálja, hogy milyen hatása van az internetnek a kamaszok és családjuk életére. Számos haszna mellett köztudott, mi minden veszélynek vannak kitéve a felnövő új generációk, akik mindennapjaikat lassan inkább élnek a virtuális térben, mint a valóságban. Sokan olyan privát világot építenek maguknak, melynek semmi köze sincs a környezetük által ismert életükhöz: szociális kapcsolataik erősebbek az interneten keresztül, mint odahaza vagy az iskolában. Mindennek sokszor végzetes következményei vannak: zaklatások áldozatai lesznek, depressziósak, sőt, néha még önmaguk ellen is fordulnak. A dokumentumfilm arra is keresi a választ, hogy mit tehetnek a szülők, hogy megóvják gyermeküket a tragédiáktól.

A délután második felében megtudhatjuk Krisztina nővértől, (aki a Patrona Hungariae Katolikus Iskola-központ tanára) mi is az az Y és Z generáció. Milyen feladatunk van szülőként, pedagógusként.

Az információs kor kihívásokat jelent mindenkinek: a gyerekeknek abban, hogy a felgyorsult világ információdömpingjében el ne vesszenek; a szülőknek abban, hogy legalább egy szinten követni tudják gyermekeik életét, kommunikációját; a tanároknak abban, hogy rájöjjenek, ezeket a gyerekeket más tanári attitűddel, más módszerekkel lehet csak tanítani.

Az est befejező részében közös megosztást tervezünk a témával kapcsolatban.

Az előadás **időpontja**: 2013. június 8. (szombat) 14-18-ig, **helyszíne** a plébánia közösségi terme

Az előzetes jelentkezési szándékokat megköszönjük, lehet telefonon **Méhes Zsuzsa** +36 (70) 225-3060 vagy e-mailben: mehes.zsuzsanna@gmail.com jelezni.

A GONDVISELÉS CSODÁJA

Vak barátom mesélte: Egy nap késő éjjel mentem haza a megszokott, ismert útvonalon. Csakhogy az egyik utcasarokról előzőleg eltávolították azt az oszlopot, amely jelezte nekem, hogy ott kell befördulnom. Egyszerre csak azon vettem észre magam, hogy a Margit-hídon vagyok. Teljesen elvesztettem tájékozódásomat. Amint a korlát mentén tapogatóztam, egy női hang szólított meg:

– Valami baj van?

– Igen – válaszoltam. – Úgy látszik eltévedtem. Gondoltam...

– Elkísérhetem? – kérdezte kissé izgatott hangon. Megmondtam neki címemet, és hazáig elkísért.

– El sem mondhatom, milyen hálás vagyok a jóságáért! — mondtam neki.

– Nekem van köszönni valóm önnek – válaszolta szelíden. – A férjem összeszedte és elvitte mindenünket és elment egy nővel. Azért jöttem ide a hídra, hogy a Dunába ugorjak, de most már nem teszem meg. Jó éjszakát! – és elment.

*Szenhelyi-Molnár István
Állj meg egy szóra!*

A SZOMORÚSÁG

Ha mi még szomorúbbak vagyunk, mint akit meg akarunk szólítani, nem jönnek hozzánk, nem jönnek a közelünkbe.

(David Thorp)

A szomorúaknak lassan, a vidámaknak gyorsan telnek az órák.

(Don Bosco)

Az ima orvosság a szomorúság és a nyugtalanság ellen.

(Neilosz)

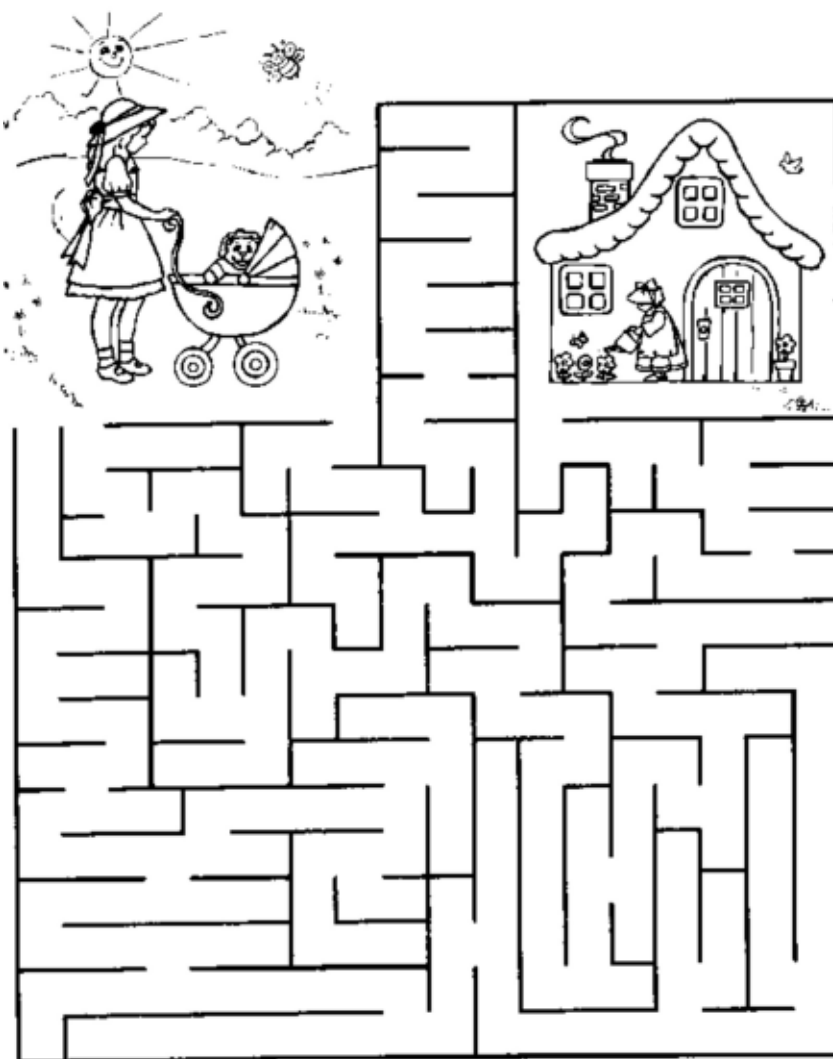
Sohase engedjétek, hogy bármi annyi szomorúsággal töltsön el, hogy feledtesse veletek a feltámadott Krisztus örömét!

(Kalkuttai Boldog Teréz anyja)

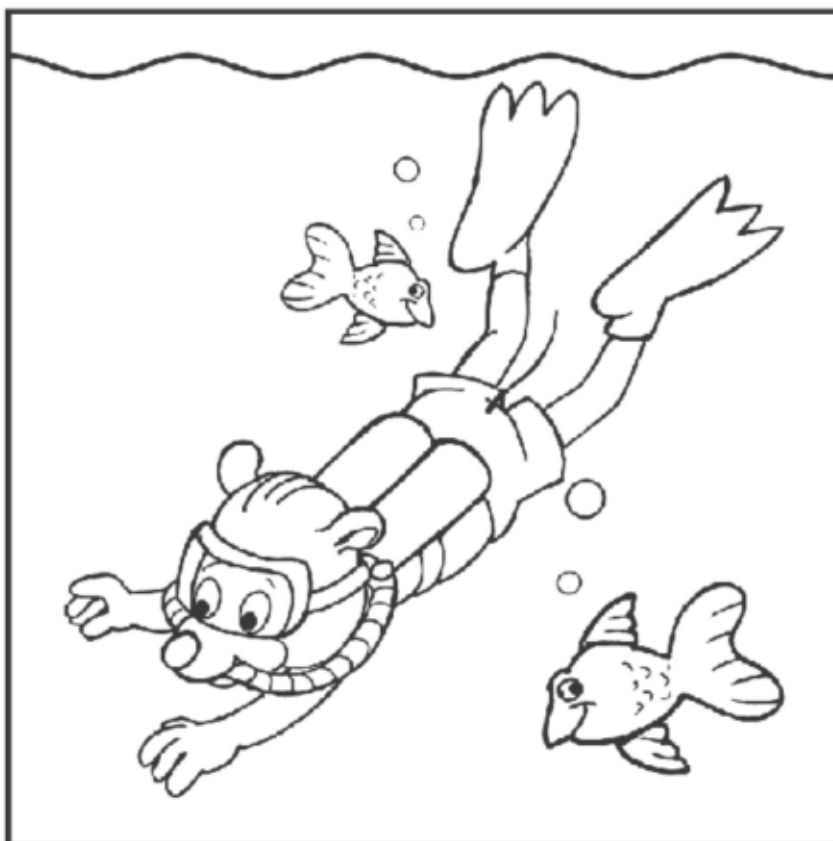
Ima: Töltsd el, Uram, szívemet szereteteddel!

Jószándék: Ma árasztani fogom magamból Isten szeretetét!

A nagy nyári melegben segíts Pankának hazajutni!

REJTVÉNY

SZINEZŐ

SZENTMISÉK RENDJE

hétfő:	17.00
kedd:	7.00
szerda:	18.00
csütörtök:	18.00
péntek:	7.00
szombat:	7.00; 18.00 (elővételezett)
vasárnap:	7.30; 9.00; 10.30
Nagytarcsán június 9-én, 23-án	
lesz szentmise 11.30-tól.	

IRODAI ÓRÁK A PLÉBÁNIÁN

hétfő:	15–18
szerda:	10–12
csütörtök:	10–12
péntek:	15–17

ESEMÉNYEK

- **Gyógyító imaszolgálat** június 7-én 15 órától a templomunkban.
- **Szülői fórum**, jún. 8-án, 14-18 óráig.
- **Évzáró** június 15-én a sportpályán.
- **Te Deum** június 16-án 9 órakor.
- **Hittanos napközis tábor** 1. hét június 24-28-ig, 2. hét július 1-5-ig.
- **Egyházmegyei találkozó** Pásztón június 28-29. A pénteki sportversenyre buszt indítunk.
- **A tatai hittanos tábor szülői** értekezlete június 21. 18 óra
- **Hittanos nagytábor** július 13-19 között lesz Tatán.
- Nyáron közösségeink **szünetet** tartanak. Kérjük, figyeljék a hirdetéseket!

TEMLOMFELÚJÍTÁS

A kistarcsai templomunk tetőzete felújításra szorul, mely munkálatok a szentély beázása miatt halaszthatatlanná váltak. Ezért a hónapok 2. vasárnapjainak perselybevételét a templom felújítására fordítjuk.

Május havi perselygyűjtésünk során a templom felújítására **369.000,-Ft** gyűlt össze. Hálásan köszönjük az adományozóknak! **Kérjük továbbra is a hívek nagylelkű adományait!**

Egyéni befizetés esetén a számlaszám: 65100242-11068659 *Kistarcsai-Nagytarcsai Római Katolikus Egyházközségért Alapítvány, Pátria Takarékszövetkezet.* A közlemény rovatba kérjük írják be: **Templomfelújítás**

GYÓGYÍTÓ IMASZOLGÁLAT

Üdvözíts minket, világ Megváltója ki kereszted e feltámadásod által megmentettél minket

2013. június 7-én 15 órától Kistarcsán,
a Rózsafüzér Királynéja-templomban
gyógyító imaszolgálat lesz.

Program:

15.00	Dicsőítés
15.30	Közbemjáró ima
17.15	Szentségbetétel, tanítás
18.00	Szentmise

Közbemjáró ima, igény szerint

NYÁRI ÖLTÖZET

- A szentmisén Jézus vár bennünket, elé megyünk, és Vele együtt ünnepelünk. Az iránta való szeretetünket, illetve nem szeretetünket fejezzük ki azzal, hogyan öltözködünk.
- Megjelenésünk tehát legyen méltó. A férfiaknak hosszú nadrág, cipő vagy szandál, és ing. Nőknek illő hosszúságú szoknya, ruha, a vállat takaró, illendő kivágású és hosszú derekú blúz, szandál vagy cipő.

- Nem méltó sem nőknek, sem férfiaknak, és gyermekeknek sem a strandpapucs, az ujjatlan póló, a rövidnadrág vagy sort, a kivágott vagy a derekat nem takaró blúz, a túl rövid szoknya.
  - Misére készüléskor, ha csak egy percre is figyelünk a szentlélekre, biztosan megtaláljuk a módját, hogy hogyan öltözködünk elegánsan, divatosan és alkalomhoz illően.
- Figyelmeztessük egymást szeretettel!

Kiadja: Kistarcsai Római Katolikus Egyházközség

Alapító: Somlai József c. apát; Felelős kiadó: Görbe József plébános

Főszerkesztő: Lauer Tamás; Korrektúra: Bíró Ildikó; Készült 400 példányban
A plébánia címe: 2143 Kistarcsa, Széchenyi u. 13. Telefon: 06 (30) 640-1359

Web: <http://kistarcsa.plebania.hu>; E-mail: kistarcsa@communio.hu